

Αθήνα, 24 Νοεμβρίου 2018

Ομιλία του Προέδρου της Νέας Δημοκρατίας, κ. Κυριάκου Μητσοτάκη, στην παρουσίαση του Προγράμματος Παιδείας της Νέας Δημοκρατίας

Κύριοι Πρόεδροι, Κυρίες και κύριοι,

Καταρχάς, ένα μεγάλο μπράβο. Θερμά συγχαρητήρια, στον Κ. Χατζηδάκη, στην Ν. Κεραμέως, στους Αναπληρωτές Τομεάρχες, σε όλους τους συντελεστές αυτής της εξαιρετικής δουλειάς την οποία είδατε σήμερα. Μια δουλειά η οποία, βέβαια, δεν θα μπορούσε να είχε ολοκληρωθεί χωρίς τη συμμετοχή των “αθόρυβων πρωταγωνιστών” της εκπαίδευσης, των δασκάλων, των καθηγητών, των πανεπιστημιακών, που μπόλιασαν αυτή την παρουσίαση και το πρόγραμμα της Νέας Δημοκρατίας με τις δικές τους ιδέες αλλά και με τις δικές τους προσδοκίες. Με τα δικά τους οράματα. Για την Παιδεία του μέλλοντος, έτσι όπως αυτοί την αντιλαμβάνονται.

Βρίσκομαι σήμερα εδώ με μεγάλη χαρά, αλλά και με μια αίσθηση ξεχωριστής ευθύνης. Η Παιδεία, για εμένα, -το έχω πει πολλές φορές- δεν είναι ακόμα μία πλευρά μιας εφαρμοσμένης πολιτικής, ώστε να περιοριστεί σε κάποιο επιμέρους τμήμα ενός κομματικού προγράμματος. Αντίθετα, -και πιστεύω ότι ισχύει για όλους σας- αποτελεί τελικά τον καθρέφτη της αντίληψης που έχει ο καθένας από εμάς για το μέλλον αυτού του τόπου. Συνεπώς, όταν μιλώ για Εκπαίδευση -πλαισιωμένη με τα στοιχεία που την κάνουν Παιδεία- είναι σαν να αναφέρομαι στην Ελλάδα που ονειρεύομαι. Στην Ελλάδα που θέλω και για την οποία μάχομαι κάθε μέρα.

Καθώς διανύουμε ήδη το 18ο έτος του 21ου αιώνα, αποδεικνύεται σε όλο τον κόσμο ότι οι δείκτες κοινωνικής αλλά και οικονομικής ευημερίας ταυτίζονται απολύτως με εκείνους της Παιδείας. Με απλά λόγια, οι πλούσιες χώρες, οι χώρες με ευημερία είναι εκείνες οι χώρες οι οποίες έχουν πολύ καλά εκπαιδευτικά συστήματα. Γι' αυτό, ακριβώς, και θεωρώ την Εκπαίδευση κεντρικό όχημα για την ανάπτυξη και της δικής μας χώρας. Πρόκειται ουσιαστικά για τη μηχανή που θα κινήσει την οικονομία, με την οποία οφείλει να συμβαδίζει. Και τελικά η Παιδεία, η δημόσια Παιδεία, αποτελεί τον καλύτερο «κοινωνικό ανελκυστήρα», που θα επιτρέπει στα παιδιά όλων των στρωμάτων να αποκτούν ίσες ευκαιρίες και εφόδια στη ζωή τους. Ειδικά τα παιδιά των φτωχότερων οικογενειών.

Και που θα αποτελεί ταυτόχρονα το εργαστήριο για το μέλλον, ένα εργαστήριο που θα παράγει καινοτομία, έρευνα, νέες ιδέες. Δηλαδή, εκείνες τις προϋποθέσεις που χρειαζόμαστε για να διακριθούμε ως χώρα σε έναν κόσμο που αλλάζει ραγδαία.

Ονειρεύομαι μια Παιδεία η οποία τελικά θα αναδεικνύει τον καλύτερο εαυτό μας. Να είναι χώρος δημιουργίας και δημιουργικότητας τόσο για τους μαθητές, όσο και για τους δασκάλους και τους καθηγητές. Μια Παιδεία που θα ενθαρρύνει τα ταλέντα αλλά που ταυτόχρονα θα βελτιώνει και αδυναμίες. Μια Παιδεία που θα βοηθά το χαρισματικό παιδί να διακριθεί, με την ίδια προσήλωση όμως που θα φροντίζει το παιδί και το παιδί με τις ειδικές ανάγκες να αναδείξει τις δικές του δεξιότητες.

Οι τρεις βαθμίδες της εκπαίδευσης είναι, ωστόσο, και τα πολύτιμα πεδία εκείνα, όπου θα διαμορφωθούν δημιουργικά οι αυριανοί πολίτες: Οι Έλληνες της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης. Της άμιλλας αλλά και της αλληλεγγύης. Της ομαδικής δουλειάς και του πολιτισμού. Του ήθους και της προκοπής. Γιατί η παιδεία είναι κάτι πολύ παραπάνω από ένα μηχανισμό μετάδοσης γνώσης και δεξιοτήτων. Η Παιδεία τελικά σφυρηλατεί αξίες και διαμορφώνει συνειδήσεις. Βάζει τα θεμέλια για την καλή κοινωνία της επόμενης μέρας. Είναι τελικά η Παιδεία το καλειδοσκόπιο μέσα από το οποίο βλέπουμε το ίδιο μας το αύριο ως χώρα και ως έθνος. Γιατί τι μέλλον μπορούμε να έχουμε σε αυτό τον σκληρό, σε αυτόν τον ανταγωνιστικό κόσμο, αν δεν βάλουμε την παιδεία σε απόλυτη πρώτη εθνική προτεραιότητα;

Το είπε και η Νίκη πριν, το έχω επαναλάβει και εγώ πολλές φορές: Αναλογιστείτε ότι το παιδί που είναι σήμερα στην πρώτη δημοτικού θα τελειώσει το λύκειο το 2030 και θα βγει στην αγορά εργασίας το 2035. Σκεφτείτε λίγο, πώς θα είναι ο κόσμος τότε, πόση συζήτηση γίνεται πραγματικά στη χώρα μας για τις δεξιότητες και τις γνώσεις που πρέπει να έχουν τα παιδιά μας, τα μικρά παιδιά σήμερα, για να ανταποκριθούν στις συνθήκες ενός κόσμου που αλλάζει τόσο γρήγορα. Ξέρετε, το πιο πιθανό είναι ότι εμείς δεν θα είμαστε τότε στην πολιτική. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχουμε την ηθική υποχρέωση να εξασφαλίσουμε σήμερα αυτά που χρειάζεται αύριο για να κάνει πράξη τα όνειρα του και να γίνει, το σημερινό παιδί, ένας συνειδητοποιημένος πολίτης. Με άλλα λόγια, ακόμη και ο τίτλος της συνάντησής μας - «Παρουσίαση του Προγράμματος Παιδείας της Νέας Δημοκρατίας»- μπορεί να θεωρηθεί συνειδητά συμβατικός. Διότι για μας, όπως νομίζω ότι διαπιστώσατε και στην παρουσίαση η οποία έγινε, Παιδεία δεν σημαίνει μία ακόμη δέσμη μέτρων δίπλα σε άλλα. Σημαίνει μία στρατηγική θεώρηση, η οποία θα πρέπει να διακλαδώνεται στο σύνολο των πολιτικών ενός σύγχρονου κράτους.

Την κατάσταση που επικρατεί, εδώ και καιρό, στην Εκπαίδευση την ξέρετε πρώτα από όλα εσείς, οι λειτουργοί της εκπαίδευσης, οι δάσκαλοι, οι καθηγητές, οι πανεπιστημιακοί, οι οποίοι βιώνετε, καθημερινά, το δράμα της. Λίγες κουβέντες θα πω μόνο γι' αυτό. Στις πρώτες βαθμίδες, βλέπουμε τον αποκλεισμό, ακόμα και σήμερα, χιλιάδων παιδιών από παιδικούς σταθμούς. Αυτόν τον αποκλεισμό ακολουθεί η υποβάθμιση του Ολοήμερου και του Ψηφιακού Σχολείου, με την ώρα της Πληροφορικής να μετατρέπεται συχνά σε ώρα χαλάρωσης. Ύστερα, έρχονται οι αλλαγές στα προγράμματα με την απαξίωση της ελληνικής γραμματείας και τα

πειράματα στο μάθημα της Ιστορίας. Λαός που δεν γνωρίζει τη ιστορία του δεν έχει μέλλον. Λαός που δεν τιμά τις παραδόσεις του, δεν γνωρίζει από πού έρχεται και πού θέλει να πάει. Ταυτόχρονα όμως, όσο υποβαθμίζουμε τις κλασικές σπουδές μειώνουμε και την ύλη των φυσικών επιστημών. Προσέξτε τι γίνεται: Η Ελλάδα βρίσκεται, σήμερα, στις τελευταίες θέσεις της Ευρώπης -μαζί με τη Ρουμανία, την Μάλτα και την Βουλγαρία, αν δεν κάνω λάθος- στην ανάγνωση και στην κατανόηση Μαθηματικών. Ενώσεις Φιλολόγων, Φυσικών και η Μαθηματική Εταιρεία -οι καθ' ύλην αρμόδιοι- διαμαρτύρονται για την ύλη που διδάσκονται τα ελληνόπουλα. Όταν, λοιπόν, οι πλέον αρμόδιοι διαφωνούν, τι θα μπορούσε να προσθέσει κανείς; Αυτή η αντίστιξη νομίζω ότι τα λέει όλα.

Το σύστημα εισαγωγής στην ανώτατη εκπαίδευση καθοδηγείται από την αρχή του «ράβε-ξήλωνε», αδιαφορώντας για την τεράστια αναστάτωση που αυτό προκαλεί στους υποψήφιους και στις οικογένειες τους. Έχω χάσει το μέτρημα από το πόσες φορές έχει εξαγγείλει η ηγεσία του Υπουργείου, αλλά και προσωπικά ο κ. Τσίπρας αλλαγές στο σύστημα εισαγωγής στα πανεπιστήμια. Και, βέβαια, η εκπαιδευτική οπισθοδρόμηση ολοκληρώνεται με την ουσιαστική κατάργηση των πρότυπων σχολείων. Για το διοικητικό επίπεδο; Τα ξέρετε καλύτερα από εμένα, Θεσπίστηκε ένας νόμος για την επιλογή διευθυντών των σχολικών μονάδων που αμέσως μετά κρίθηκε αντισυνταγματικός. Καταργήθηκε στην πράξη η αξιολόγηση. Και πλήθος κομματικών φίλων πλημμύρισε την στελεχιακή πυραμίδα. Στις άλλες βαθμίδες, όλοι πλέον διακρίνουν την πλήρη απορρύθμιση της Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης. Δυστυχώς, καθίσταται και σήμερα, και θα επανέλθω σε αυτό, μία δευτερεύουσα επιλογή ανάγκης.

Αλλά και το πλήγμα στον τεχνολογικό χαρακτήρα της ανώτατης Παιδείας -με την συλλήβδην κατάργηση των Τ.Ε.Ι για να απορροφηθούν από τα ΑΕΙ. Χωρίς ακαδημαϊκά κριτήρια, χωρίς εκθέσεις βιωσιμότητας, χωρίς εξασφάλιση ακαδημαϊκών και επαγγελματικών δικαιωμάτων. Κυρίως, όμως, χωρίς σχέδιο και με μοναδικό γνώμονα τοπικίστικα μικροκομματικά συμφέροντα. Στα Πανεπιστήμια, εκδιώχθηκαν τα Συμβούλια των Ιδρυμάτων. Επιφανείς καθηγητές, που τους παρακαλέσαμε να έρθουν στην πατρίδα μας από το εξωτερικό αφιλοκερδώς, χωρίς οικονομικό όφελος, να προσφέρουν τα φώτα τους, τις γνώσεις τους, να ανοίξουν λίγο το μυαλό μας. Τους πετάξαμε, κακήν κακώς, έξω για να επιστρέψουν στα πανεπιστήμια οι αιώνιοι φοιτητές. Κάθε αξιολόγηση ουσιαστικά ακυρώθηκε. Η Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας υποβαθμίστηκε, υπολειπόμενη. Η εκλογή πρυτάνεων από ξεχωριστά ψηφοδέλτια αναστατώνει τη λειτουργία των Α.Ε.Ι υπέρ του κομματικού ελέγχου. Και βέβαια, τα μεταπτυχιακά -πηγή εσόδων για πολλά από τα πανεπιστήμια μας- μένουν σήμερα δέσμια γραφειοκρατικών αντικινήτρων αλλά και ταξικών αντιλήψεων, ξεπερασμένων ταξικών αντιλήψεων. Όλα αυτά, βέβαια, σε σχολές πολλές από τις οποίες έχουν μετατραπεί σε γιάφκες της βίας και στέκια του εγκλήματος. Με κουκουλοφόρους, μολότοφ, εμπόρους ναρκωτικών, να απειλούν καθημερινά καθηγητές και φοιτητές.

Μόλις χθες πρόταξα στη Βουλή το μείζον θέμα της ασφάλειας στα πανεπιστήμια μας. Για να δω έναν αμήχανο Πρωθυπουργό να παρουσιάζει, ξανά, μία εικονική πραγματικότητα -σαν να μη κατοικεί σε αυτήν τη χώρα. Να αδυνατεί να παρουσιάσει ένα σχέδιο για την αντιμετώπιση του προβλήματος. Είτε επειδή δεν ξέρει, είτε επειδή δεν θέλει. Να γυρίζει την

κουβέντα σε άλλα θέματα προκειμένου να κρύψει τις βαριές του ευθύνες. Θα το ξαναπώ λοιπόν ακόμα μια φορά: Η ασφάλεια αποτελεί δημοκρατικό και ατομικό δικαίωμα των πολιτών, ευθύνη και υποχρέωση του κράτους. Ο νόμος για το άσυλο δεν θα αλλάξει. Θα καταργηθεί. Για να ξανακυκλοφορήσουν ελεύθερα στα πανεπιστήμια οι ιδέες και οι γνώσεις. Τα Πανεπιστήμια θα αποδοθούν και πάλι σε αυτούς στους οποίους ανήκουν: Στους φοιτητές, στους καθηγητές τους, στη μάθηση και στην έρευνα. Τελεία και παύλα. Είναι αδιαπραγμάτευτη πολιτική προτεραιότητα της επόμενης Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας.

Σε πείσμα των πολιτικών δυνάμεων της καθυστέρησης, η χώρα θα αποκτήσει ακόμα καλύτερα δημόσια και εξωστρεφή πανεπιστήμια. Θα αποκτήσει ξενόγλωσσα προγράμματα και θα τονώσει την έρευνα και την καινοτομία. Θέλουν - δεν θέλουν οι οπαδοί του χθες, θα γίνει πράξη αυτό που είτε δεν μπορούν να φανταστούν είτε φοβούνται: Η Ελλάδα εκπαιδευτικό κέντρο των Βαλκανίων και της νοτιοανατολικής Ευρώπης.

Φίλες και φίλοι εκπαιδευτικοί, που μας τιμάτε τόσο μαζικά με την παρουσία σας σήμερα, θέλω να είμαι ειλικρινής: Θεωρώ ότι κάθε έκπτωση στους υψηλούς στόχους για την Παιδεία, σημαίνει υποχώρηση σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής. Όταν λοιπόν ασκώ σκληρή κριτική στην παρούσα κατάσταση, δεν σημαίνει -προσέξτε- ότι ζητώ επιστροφή στην προηγούμενη. Το γεγονός ότι καταγγέλλω το χειρότερο που ισχύει σήμερα δεν συνεπάγεται ότι συμβιβάζομαι με το μέτριο το οποίο γνώρισα χθες. Αντίθετα, θεωρώ ότι η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση πρέπει να είναι η πρώτη που θα προωθήσει μία Κυβέρνηση που βλέπει στο αύριο. Αναγεννημένη Ελλάδα, σημαίνει αναγεννημένη Παιδεία. Στο σημερινό βάλτωμα, αντιπροτείνω μία επανάσταση. Δεν με φοβίζει η λέξη: επανάσταση στην Παιδεία. Βασισμένη σε τρεις κατευθύνσεις:

Κατεύθυνση πρώτη. Ελεύθερη πρόσβαση στη μόρφωση, σε ακαδημαϊκά και διοικητικά ελεύθερες εκπαιδευτικές μονάδες. Με σύγχρονα προγράμματα σπουδών και μεθόδους που αξιοποιούν την τεχνολογία αλλά καλλιεργούν και τις δεξιότητες. Κρατήστε από την παρουσίαση την οποία είδατε πριν, αυτήν την μια διαφάνεια που παρουσίασε η Νίκη, για τις δεξιότητες του μέλλοντος. Για το πόσο σημαντικές θα είναι αυτές σε μια εποχή όπου η πρόσβαση στη γνώση είναι πολύ πιο εύκολη. Και γιατί σημαίνει ότι είναι τόσο σημαντικό να αντικαταστήσουμε την έμφαση που δίνουμε σήμερα στην παπαγαλία με την κριτική σκέψη, τη συνεργασία, την σωστή αξιολόγηση, και την δυνατότητα της ομαδικής δουλειάς. Αλλά αυτό σημαίνει και κάτι ακόμα, σημαίνει ότι όλα τα ελληνόπουλα ξεκινούν τελικά από την ίδια αφετηρία για να αποκτήσουν τα εφόδια που θα τους επιτρέψει να χτίσουν το μέλλον τους. Και θα πρέπει να ξέρουν τα ελληνόπουλα, κυρίες και κύριοι, ότι η σκληρή δουλειά σήμερα είναι προϋπόθεση για να πάει κάποιος μπροστά. Ανησύχησα πάρα πολύ όταν σε μια πρόσφατη έρευνα από αυτές τις συγκριτικές μελέτες που γίνονται μεταξύ όλων των Ευρωπαϊκών χωρών διαπίστωσα ότι μόλις το 22% των Ελλήνων θεωρεί ότι η σκληρή δουλειά είναι προϋπόθεση επιτυχίας στη ζωή. Αυτό είναι λάθος και θα το αλλάξουμε. Η σκληρή δουλειά επιβραβεύεται και αυτό είναι το μήνυμα το οποίο στέλνω σήμερα ειδικά σε όλα τα νέα παιδιά τα οποία είναι εδώ. Αν δουλέψετε σκληρά, δεν υπάρχει ταβάνι στο όνειρο σας. Θα πρέπει να έχετε τη δυνατότητα να μπορείτε πραγματικά να ξεχωρίζετε και να κάνετε το δικό σας ξεχωριστό όνειρο πραγματικότητα. Γι' αυτό και θεωρώ ότι είναι τόσο σημαντικό κάθε

περιφερειακή ενότητα να έχει το δικό της δημόσιο Πρότυπο Σχολείο. Ναι, γιατί υπάρχουν παιδιά που ξεχωρίζουν, και αυτά τα παιδιά που ξεχωρίζουν -είτε είναι στις φτωχές συνοικίες της Δυτικής Αθήνας ή της Δυτικής Θεσσαλονίκης, είτε είναι σε ένα απομακρυσμένο χωριό στα Γρεβενά, στον Έβρο ή στο Ρέθυμνο- θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να έχουν πρόσβαση σε ένα Πρότυπο Σχολείο στο οποίο θα εισαχθούν με εξετάσεις. Άλλο το Πειραματικό Σχολείο, άλλο το Πρότυπο Σχολείο.

Αλλά για τα πολλά σχολεία δάσκαλοι και καθηγητές πρέπει να έχουν εύκολη πρόσβαση σε ψηφιακές εκπαιδευτικές πηγές. Και βέβαια οι μαθητές να κάνουν αυτό το οποίο σας είπα πριν: να ασκούνται στην κριτική σκέψη, στη συνεργασία, στα λεγόμενα digital skills –στις ψηφιακές δεξιότητες. Από το Δημοτικό, θα γνωρίζουν το διαδίκτυο -με τις τεράστιες ευκαιρίες που παρουσιάζει από τη μια, και τους κινδύνους από την άλλη. Απ’ το Γυμνάσιο ήδη να μαθαίνουν για τον επαγγελματικό προσανατολισμό. Να αποκτούν άποψη μέσα από τον θεσμό της «άσκησης» σε πραγματικές συνθήκες παραγωγής. Ενώ το Εθνικό Απολυτήριο Λυκείου, στο οποίο επιμένω πάρα πολύ, προκύπτει από τον συνυπολογισμό των βαθμών και των τριών τάξεων. Συνεπάγεται, τελικά, έναν πλήρη, επαρκή και αναγνωρισμένο κύκλο σπουδών, με πιστοποιημένη τουλάχιστον μια ξένη γλώσσα.

Έχουμε πει, και το επαναλαμβάνω, το είπε και ο Κωστής και η Νίκη, ότι δεν αλλάζουμε προς το παρόν το σύστημα εισαγωγής στα πανεπιστήμια. Αλλά τα πανεπιστήμια είναι αυτά τα οποία καθορίζουν και τον αριθμό εισακτέων και τη βάση εισαγωγής. Τα δημόσια πανεπιστήμια, για τα οποία μίλησα αναλυτικά πριν από λίγες εβδομάδες σε μια ξεχωριστή εκδήλωση που κάναμε μόνο για πανεπιστημιακούς, αποκτούν επιτέλους στην πράξη την πολυπόθητη αυτονομία τους. Αξιολογούνται βάσει μετρήσιμων αποτελεσμάτων αλλά ταυτόχρονα είναι ελεύθερα να ανοίξουν και τα φτερά τους. Η πρόσθετη χρηματοδότηση την οποία μπορούν να λαμβάνουν από την πολιτεία συνδέεται και με τα αποτελέσματα της αξιολόγησης. Και βέβαια, αλλάζει επιτέλους το άρθρο 16 και δημιουργούνται και στη χώρα μας μη κρατικά και, γιατί όχι, και ιδιωτικά πανεπιστήμια. Παρακολούθησα με πολύ ενδιαφέρον τη χθεσινή εξαιρετικά αμήχανη δευτερολογία την οποία διάβασε ο κ. Τσίπρας και στην οποία επιχειρηματολόγησε υπέρ της διατήρησης του κρατικού μονοπωλίου στη δημόσια εκπαίδευση. Σας ζητώ πραγματικά, αν δεν την έχετε δει να την ξαναδείτε. Για να διαπιστώσετε με τον πιο γλαφυρό τρόπο ποιος θέλει να σπρώξει τη χώρα ορμητικά στο αύριο και ποιος θέλει να την κρατήσει καθηλωμένη στο χθες.

Δεύτερη κατεύθυνση στην οποία επιμένω ιδιαίτερα. Σύνδεση της εκπαίδευσης με τον οικονομικό βηματισμό της χώρας. Μονάδες όλων των βαθμίδων αποκτούν μεγαλύτερη οικονομική αυτονομία. Ενώ η Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση καθίσταται εθνική προτεραιότητα. Ένα σχολείο, το είπε και η Νίκη, θα μπορεί να οργανώνει εκδηλώσεις, να ενοικιάζει τους χώρους του, να αξιοποιεί τα έσοδα του για τον εκσυγχρονισμό των υποδομών του. Το ίδιο, χωρίς περιττές διαδικασίες και αδειοδοτήσεις από το Υπουργείο Παιδείας. Αλλά, το σημαντικότερο, ένα πανεπιστήμιο μπορεί να συνεργάζεται με ιδιωτικούς φορείς στον τομέα της έρευνας, ωφελούμενο και το ίδιο από τα αποτελέσματά της. Είναι τρελό σήμερα, να έχουμε υποδείγματα, τα οποία δουλεύουν στην πράξη, όπως το Ισραήλ, για το πως ένα πανεπιστήμιο μπορεί να δίνει τη δυνατότητα σε έναν ερευνητή να αναπτύσσει προϊόν

πνευματικής ιδιοκτησίας και σε συνεργασία με έναν επενδυτή το όφελος αυτής της επένδυσης να μοιράζεται μεταξύ του πανεπιστημίου, του ερευνητή και του επενδυτή. Δεν χρειάζεται να ανακαλύψουμε την πυρίτιδα. Τα ελληνικά πανεπιστήμια θα γίνουν πόλος δημιουργικής καινοτομίας και εξωστρέφειας. Και βέβαια για να επανέλθω λίγο στην τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση, θέλω Πρότυπα Επαγγελματικά Λύκεια με συμμετοχή εργοδοτών και εργαζομένων σε κάθε περιοχή. Και σε ολόκληρη τη χώρα θα πρέπει να υποστηρίξουμε όλοι μαζί μία μεγάλη καμπάνια προβολής της επαγγελματικής εκπαίδευσης προς την οποία, δυστυχώς, στρέφεται μόλις το 30% των μαθητών μας έναντι πολύ υψηλότερων ποσοστών Ευρώπη. Αυτό, παρά το γεγονός ότι η απασχόληση των αποφοίτων της είναι κατά σχεδόν 25% μεγαλύτερη από εκείνων του γυμνασίου. Είναι ανάγκη, λοιπόν, να αλλάξει και η νοοτροπία μας.

Το μοντέλο, σήμερα, δεν είναι “ένας ακόμα δικηγόρος ή ένας γιατρός”. Προς Θεού, δεν απαξιώνω ούτε τους δικηγόρους, ούτε τους γιατρούς. Αλλά ένας 20άρης, καλά κατηρτισμένος και περήφανος για την ειδικότητά του, που ήδη έχει βρει δουλειά, αμείβεται καλά και είναι έτοιμος να προκόψει. Και είναι καιρός πια να αναβαθμιστεί και στην κοινή συνείδηση η εξειδικευμένη εργασία. Το άξιο στέλεχος του τουρισμού, ο καλός προγραμματιστής, ο μοναδικός τεχνίτης. Αυτό ζητά η εξέλιξη της οικονομίας, έτσι απαντάμε στην πρόκληση της ανεργίας, -ειδικά της νεανικής ανεργίας- και προς τα εκεί πρέπει να βαδίσουμε.

Κατεύθυνση τρίτη. Διαρκής επιμόρφωση, κίνητρα προόδου, αλλά και αξιολόγηση παντού και για όλους. Ο εκπαιδευτικός ανακτά τη θέση που του αξίζει στην αξιακή πυραμίδα της κοινωνίας. Ξανακερδίζει την επαγγελματική του αξιοπρέπεια. Αναλαμβάνει, όμως, και την ευθύνη του ξεχωριστού του λειτουργήματός. Αυτό σημαίνει ότι σε διδακτικό επίπεδο, ο δάσκαλος και ο καθηγητής αποκτά περισσότερο λόγο στην ύλη αλλά και στον τρόπο που διδάσκει.

Ανταμείβεται για τη δημιουργικότητα του, και οι πρωτοβουλίες του στην τάξη αναγνωρίζονται. Γίνεται πρωτοπόρος στη διαμόρφωση των αυριανών «πολιτών του κόσμου». Όμως και ο ίδιος ενημερώνεται συνεχώς για την εξέλιξη της επιστήμης σε συμπράξεις και με τα πανεπιστήμια μας. Ο αριθμός των εκπαιδευτικών αυξάνεται κατά προτεραιότητα, με κριτήρια την προϋπηρεσία, την επιστημονική επάρκεια, αλλά και τις πραγματικές ανάγκες του συστήματος, εκπαίδευσης. Όλοι, ωστόσο, αξιολογούνται για την βελτίωση, αλλά και για την επιβράβευσή τους. Ξεκινάμε με τις σχολικές μονάδες για να περάσουμε στη συνέχεια στους εκπαιδευτικούς.

Θέλω να σας κάνω μια έκκληση. Και την κάνω σε όλους τους εκπαιδευτικούς που μας ακούν σήμερα: Το στοίχημα της αξιολόγησης πρέπει να το κερδίσουμε. Θα το κάνουμε όμως έχοντας εσάς τους εκπαιδευτικούς συμμάχους σε αυτή την προσπάθεια. Έχω πάει σε πολλά σχολεία. Σε πολλά δημόσια σχολεία. Έχω δει καταπληκτικούς δασκάλους. Έχω δει εξαιρετικά ευρηματικούς καθηγητές. Αξιοθαύμαστους ως προς την αφοσίωσή τους στο λειτούργημά τους. Ανθρώπους που ασφουκτιούν μέσα σε ένα πλαίσιο το οποίο δεν τους επιτρέπει να εκφράσουν τη δημιουργικότητά τους. Θα το πω λοιπόν ξεκάθαρα: ο καλός εκπαιδευτικός δεν έχει τίποτε να φοβηθεί από την αξιολόγηση. Αντίθετα είναι ο μόνος τρόπος να αναγνωριστεί η

προσπάθειά του εντός αλλά και εκτός τάξης. Και ναι, όπως και στην υπόλοιπη δημόσια διοίκηση, συνδέουμε την αξιολόγηση με πιο γρήγορες μισθολογικές προαγωγές, γιατί πρέπει να υπάρχει και ένα οικονομικό όφελος για αυτούς οι οποίοι συστηματικά αξιολογούνται ως οι καλύτεροι. Σε διοικητικό επίπεδο, παύει επιτέλους ο εναγκαλισμός κράτους και Παιδείας. Το Υπουργείο πρέπει να αποκτήσει επιτελικό χαρακτήρα και να σταματήσει να είναι καθημερινός δυνάστης των σχολείων και των πανεπιστημίων. Καθιερώνεται η αξιοκρατία στην εσωτερική του λειτουργία του συστήματος εκπαίδευσης και το ΑΣΕΠ αναλαμβάνει κεντρικό ρόλο στην επιλογή των διευθυντικών στελεχών της εκπαίδευσης.

Κυρίες και κύριοι,

Ακούσαμε από τον Τομέα Παιδείας και την Επιτροπή Προγράμματος πόσο πλήρεις και αναλυτικές είναι οι θέσεις της Νέας Δημοκρατίας για την Παιδεία. Και αξίζουν συγχαρητήρια στα στελέχη μας που δούλεψαν γι' αυτές. Στόχος δικός μου δεν είναι μόνο να επαναλάβω τους βασικούς άξονες του προγράμματός μας, αλλά να εξηγήσω γιατί θεωρώ την εκπαίδευση κινητήρια δύναμη για την ανάπτυξη της χώρας.

Τίποτα, όμως, δεν μπορεί να αλλάξει χωρίς τη δική σας συμμετοχή. Θέλω να σας βεβαιώσω ότι σέβομαι απεριόριστα τον δάσκαλο, τον καθηγητή, τον πανεπιστημιακό. Υπολογίζω και ελπίζω σε εσάς. Σας εμπιστεύομαι. Ζητώ να μας ακούσετε. Ζητώ να μας μιλήσετε. Και σας θεωρώ συμμάχους στην προσπάθεια για μια νέα Ελλάδα. Παρά την κυβερνητική προπαγάνδα, ξέρω καλά ότι και εσείς, όπως οι περισσότεροι Έλληνες, είστε θύματα της κυβερνητικής πολιτικής: Πληρώνετε κι εσείς τους ίδιους βαρείς φόρους, βλέπετε και εσείς τις τιμές να ανεβαίνουν, κατοικείτε επίσης σε συνοικίες που πολιορκούνται από την ανασφάλεια. Και επιπλέον, ζείτε με την αγωνία των καταλήψεων και της βίας, ενώ δίπλα σας εντοπίζετε, κάθε τόσο, προφανείς αδικίες στο όνομα του ρουσφετιού και του κομματικού συμφέροντος. Όλα αυτά τα ξέρω και σας καλώ να αντισταθείτε σε αυτήν την γκριζα πραγματικότητα.

Η συνάντησή μας σήμερα δεν πραγματοποιείται ούτε εν κενώ ούτε σε κάποιο ουδέτερο πολιτικό χρόνο. Γύρω μας η κοινωνία βιώνει τη λιτότητα. Αντιλαμβάνεται το ναυάγιο του μύθου περί «τέλους των μνημονίων» και «εξόδου στις αγορές». Αλλά σύννεφα σκεπάζουν και τα εθνικά ζητήματα μετά την απαράδεκτη Συμφωνία των Πρεσπών, που ήδη αναδεικνύει τα λάθη της. Προσέξτε: Πριν ακόμη ψηφιστεί, και δημιούργησε πρόβλημα στην μικτή επιτροπή εξέτασης των σχολικών βιβλίων. Η συζήτησή μας, λοιπόν, δεν μπορεί παρά να είναι και πολιτική. Διότι η Παιδεία δεν αποτελεί κάποια αυτόνομη νησίδα, αποτελεί την καρδιά της κοινωνίας. Άρα, ευημερεί μόνο σε συνθήκες δημοκρατίας και κράτους δικαίου, σε συνθήκες αλήθειας και πραγματικού πλουραλισμού. Με άλλα λόγια, ο σημερινός προβληματισμός μας θα καταστεί γόνιμος μόνο μέσα από μία μεγάλη πολιτική αλλαγή. Μία αλλαγή, που θα επαναφέρει την χώρα και τους θεσμούς στην κανονικότητα, θα δρομολογήσει την οικονομική ανάπτυξη και θα καλλιεργήσει το αίσθημα ασφάλειας, συνεργασίας και ενότητας μεταξύ των Ελλήνων.

Η ώρα αυτής της μεγάλης αλλαγής πλησιάζει. Και όλοι εσείς, οι πρωτοστάτες της γνώσης, δεν μπορεί παρά να είστε παρόντες σε αυτήν. Φιλοδοξώ να δημιουργήσω μια πραγματική σχέση εμπιστοσύνης με τον καθένα και καθεμία από εσάς. Σας θεωρώ συμπαραστάτες στον αγώνα για μια Παιδεία ανοιχτών οριζόντων και ανοιχτή στο παιδί κάθε ελληνικής οικογένειας. Χωρίς οικονομικές ή άλλες διακρίσεις. Ζητώ, όμως, και τη δική σας ενεργοποίηση. Καμία μεταρρύθμιση δεν είναι στο χέρι ενός Πρωθυπουργού ή μιας Κυβέρνησης και μόνο. Είναι έργο που μας θέλει συνεργάτες, στην ίδια πλευρά. Συνεπώς, χρειάζομαι τη συμπαράσταση και τη γνώση σας, ακόμα και μέσα από ενστάσεις σας σε επιμέρους ζητήματα.

Χρειάζομαι, όμως, και τη δράση σας. Καμία μεταρρύθμιση, όμως, δεν μπορεί να συντελεστεί σε μία χώρα καθηλωμένη οικονομικά, πολιτικά, ηθικά και πολιτισμικά. Συνεπώς ο δικός σας ρόλος, ως μέρους της διανοήσης της χώρας, καθίσταται κρίσιμος. Μακριά από κομματικές ή συντεχνιακές αγκυλώσεις, σας καλώ σε ένα ευρύ ρεύμα αναγέννησης της χώρας. Σε μία μεγάλη πολιτική αλλαγή αλήθειας, εκσυγχρονισμού και προόδου. Χάθηκε πολύς χρόνος και πρέπει να τον κερδίσουμε. Μαζί, μπορούμε!

Σας ευχαριστώ για την παρουσία σας, για τη στήριξη σας, για το πάθος σας, για την αγάπη σας. Στο μεγάλο αγώνα θα είμαστε όλοι μαζί, και θα είμαστε νικητές, γιατί νικήτρια τελικά θα είναι η Ελλάδα και κυρίως τα νέα παιδιά που αξίζουν μια καλύτερη Παιδεία.

Σας ευχαριστώ πολύ.